

A köztudat elől elrejtve zajlik egy olyan „kulturális forradalom”, amely a társadalmon belső szerkezetének lényegét akarja megváltoztatni. A köztudat elől elrejtve zajlik egy olyan „kulturális forradalom”, amely a társadalmon belső szerkezetének lényegét akarja megváltoztatni. A cél: fokozatosan fellazítani a nő és a férfi identitását, a házasságon, családon, anyaságon és apaságon alapuló szexuális normákat és társadalmi formákat. Ez a „kulturális forradalom” a társadalmi nemeket a szakpolitikák segítségével egyenlővé akarja tenni, de a valóságban azonossá tenné. Magyar kifejezés híján, sok helyt az angol „gender mainstreaming” kifejezést találjuk.

Ennek az irányvonalnak az a lényege, hogy aktív politikai tevékenységével a társadalmi élet fősodrába a nemiség terén egy új felfogást állít: nincsenek többé férfiak vagy nők, csak új, „nemiséggel rendelkező személyek”. Korábban a „nem” (latinul genus) nyelvtani szakszó volt, amely a szavak hím-, nő-, vagy semleges nemére utalt, míg a „sex” a férfi, illetve a nő férfi, illetve női identitására vonatkozott. Ez az új nemi perspektíva éppen ezt az identitást akarja megszüntetni.

Ez a meggyőződés egy önmagában zárt rendszer: azt állítja, hogy a két nem csupán társadalmi konstrukció. Véleményük szerint a biológiai különbségeknek nincs jelentőségük a személyiség alakulásában, sem a szexuális orientációban, vagyis szerintük a társadalmi nem eltérhet a biológiai nemtől. Úgy gondolják, hogy ennek megfelelően minden egyes ember személyi szabadságának része saját nemének és szexuális orientációjának megválasztása. Ennek eredményeképpen nem kettő, hanem legalább hat nem létezne: férfi és nő, és mindkettő heteroszexuális, homoszexuális és biszexuális változatban. Az eredmény egy természeti adottságaitól megfosztott, emancipált emberi lény.

A valóság ilyen mértékű torzításának, a természet figyelmen kívül hagyásának filozófiai háttere a relativizmus, amely az objektív valóság létezését tagadja. Marx és Engels társadalmi osztály nélküli utópiája is, amely a férfi és a nő egyenlőségét hirdette, ebben az ideológiában gyökerezik. Engels ezzel kapcsolatban azt írta, hogy a történelem folyamán az első társadalmi osztályok kialakulása a monogám házasság kifejlődésével és azon belül a férfi és a nő ellentétével esik egybe, az első társadalmi szintű elnyomás pedig a férfiak a nőkön való uralmával. Simone de Beauvoir nem elégedett meg a férfiak és nők közötti egyenlőség küzdelmével, hanem a férfi és a nő biológiai nemének létezését is tagadta. Ezzel kapcsolatosan úgy fogalmazott, hogy a nők nem annak születtek, hanem azzá váltak. Korunk jellemzője, hogy tagadja a két emberi nem biológiai identitásának egzisztenciális, társadalmi és kulturális jelentőségét, és társadalmi szintű machinációval minden lehetőséget felhasznál arra, hogy egy felülről lefelé, hierarchikus módon működő kulturális forradalommal önkényesen megsemmisítse a férfi és a nő identitását, amely a történelem folyamán több ezer év alatt alakult ki.

Ha a férfi és a női biológiai identitás leépült, már semmi sem gátolja az intézmények és társadalmi szerepek megszüntetését. Minthogy a bipoláris szexualitás a társadalom minden terén jelen van, a pusztítás mindent veszélyeztet: a házasságot, a családokat, az apaságot, az anyaságot, a nevelést, a nyelvet, a munkát, a kultúrát és a vallást. Nevezzük ezt nemtelenítésnek.

Az ENSZ 1995-ben Pekingben negyedik alkalommal rendezett konferenciát a nők helyzetéről. Ezen elfogadtak egy cselekvési programot, amely ugyan a nemzetközi jog szerint nem kötelező érvényű, azonban az azt követő tíz évben 191 ország aláírta azt, és konkrét politikai lépésekkel gyakorlatba is ültette. Ennek a programnak egyik célkitűzése az, hogy teljes egyenlőség alakuljon ki a férfiak és a nők között mind a munkához kapcsolódó területeken, a háztartásban

és gyermeknevelésben. Ennek megfelelően a nőknek kell betölteniük a munkahelyek 50 százalékát, amely érvényes a vezető állásokra is, a férfiakat pedig ugyanilyen arányban kényszerítenék arra, hogy gyermekük mellett legyenek. Az egyenlőség jogos kérdése a matematikai egyenlőség erőltetésével mára a nők identitása ellen fordult. A különbözöséget egyenlőtlenséggé értelmezték át, az egyenlőtlenség pedig igazságtalanságot jelent számukra.

Az ideológusok nem törődnek a férfiak, a nők, a gyermekek vágyaival és személyes elképzeléseivel. Olyan szavak, mint a házasság, a család, az anya, az apa vagy a gyermekek már említésre sem kerülnek a cselekvési programhoz tartozó dokumentumokban. A nemi egyenlőséget hangsúlyozó irányvonal minden nőre a dolgozó, családi kötelességgel nem rendelkező női "ideált" akarja ráerőltetni. Az 1999-es Amsterdami Szerződés 2. és 3. cikkelye szól a nők és a férfiak egyenlőségének eléréséről, illetve az egyenlőtlenségek megszüntetéséről. A 2000-ben Nizzában előterjesztett alapvető jogok chartájának 23. cikkelyében már célkitűzésként szerepel a férfiak és a nők közötti egyenlőség biztosítása. A férfiak és nők lehetnek egyenlők, de ugyanakkor nem egyformák. (A férfi és a nő természete eltér egymástól, és céljaik sem azonosak.)

2006. január 11-én az Európai Parlament elfogadta a homofóbiáról szóló határozatot. Ebben a homofóbia – az „idegenkedés a homoszexualitástól és a lesbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LGBT) személyektől” – ugyanarra a szintre került, mint a rasszizmus, az idegengyűlölet és az antiszemitizmus. Nem egyenlő dolgok váltak ezzel egyenlőkké. A szexualitás – ellentétben a faji hovatartozással, a bevándorló státusszal vagy a vallással – a morális-normatív valóság része, amelyről egy szabad társadalomban minden személy magánéletétől függően szabadon dönthet. A határozat ezzel kapcsolatosan úgy fogalmaz, hogy „mind uniós, mind tagállami szinten további intézkedésre van szükség a homofóbia megszüntetése érdekében” „oktató jellegű” tájékoztatással – mint például az iskolákban, az egyetemeken és a médiában a homofóbia ellen tartott kampányokkal –, valamint közigazgatási, bírósági és jogalkotási eszközök révén”. Ilyen módon a társadalom aktív „homoszexualizálódásával” szembeni ellenállás bűnténynek lesz tekinthető.

A nemi egyenlőségért való küzdelem mai irányvonala 1995 óta példa nélküli előretörést mutat. Ma már a legtöbb nyugat-európai egyetemen oktatják a nemek közötti egyenlőség elméletét. Minden állami bürokráciában és intézményrendszerben létezik már nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó ügynökség.

A valódi csatát a következő generációk fogják megvívni. Ebben az összefüggésben fontos jelentősége lesz a szexualitás oktatásának: a gyerekeket már általános iskolás kortól kezdve fogják a hivatalos oktatási kereteken belül szavakkal és képekkel korai szexuális tapasztalatra motiválni és a védekezés szakembereivé kiképezni, és itt az abortusz biztosan mint a problémamentes lehetőség fog megjeleníteni.

A nemek közötti egyenlőség ideológiája a tudományos racionalitás ideáljával visszafejlődés a felvilágosodáshoz képest. A nemek közötti egyenlőség elméletének tudományos volta mindössze abban áll, hogy képviselői – akik többségükben nők – egyetemi oktatók. Azonban figyelmen kívül hagyják az agyutató, a szociológia és a pszichológia eredményeit, amelyek mind alátámasztják a férfi és a női nem közötti tagadhatatlan különbséget és a két nem egymást kiegészítő voltát.

A nemek közötti egyenlőség mai irányvonalának ideológiai jellege kitűnik a következő ellentmondásokból:

1. Küzdenek a férfi és nő közötti házasság ellen, ugyanakkor a homoszexuálisok közötti együttélést a házassággal egyenrangúvá akarják tenni.

Írta: gondola

2009. február 22. vasárnap - Módosítás: 2009. február 22. vasárnap

2. Küzdenek a családok ellen, ugyanakkor ki akarják harcolni a homoszexuálisoknak az örökbefogadás jogát.

3. Azt hirdetik, hogy a nemiség és a nemi irányultság mindenkinek a magánügye, ugyanakkor minden olyan lehetőséget, amely a homoszexuális hajlam gyógyítását segítené, meg akarják szüntetni.

A nemek közötti egyenlőség mai irányvonala egy totalitárius jellegű kulturális forradalom, amely a családok felbomlását tovább erősíti, és ilyen módon a következő generációk jövőjét még inkább besötétíti. Gabriele Kuby

* * *

Gabriele Kuby, háromgyermekes édesanya, író, 1944-ben született, Németországban él. Szociológiát végzett, és részt vett az 1968-as diákforradalmon. Több mint húsz éven keresztül fordított pszichológiai és ezoterikus műveket, majd áttért a keresztény hitre. Könyvei elsősorban a hittel, az emberi kapcsolatokkal, a szexualitással és a nemiséggel foglalkoznak.